

List Preláta (jún 2015)

Prelát pokračuje vo svojich úvahách nad životom v rodine. Tento mesiac sa zameriava na materiálne dobrá domova a vytváranie takého rodinného prostredia, v ktorom je možný „autentický dialóg v kontemplácii“.

13.06.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Dostávam vaše listy, v ktorých mi rozprávate o mnohých „skvelých veciach“, píšete tiež o vašich púťach, ku ktorým sa pripájam každý deň, a pritom, keď čítam o konkrétnych podrobnostiach, vás sprevádzam pri návštevách Matky Božej a našej Matky.

S nesmiernou radosťou a vďačnosťou Bohu a Preblahoslavenej Panne Márii sa na piatich kontinentoch poprvýkrát slávila liturgická pamiatka blahoslaveného Álvara del Portillo. A o niekoľko týždňov sa zhromaždíme s veľkým množstvom ľudí na celom svete pri sviatku svätého Josemaríu. Uplynulo štyridsať rokov od toho 26. júna 1975, keď bol náš zakladateľ Bohom povolaný, aby sa radoval v jeho sláve. Koľko dobier nám odvtedy získal! Okrem toho sa naplnili jeho slová: **z neba vám budem pomáhať viac.**

Medzi obdržanými dobrami by som sa chcel pozastaviť pri jednej skutočnosti, ktorá už od začiatku v Opus Dei vyvstala, a ktorá sa teraz dotýka duše každého: odovzdávať prostredie domova tejto **malej rodiny**, veľmi početnej v lone Cirkvi. Modliť sa viac v tomto mariánskom roku za inštitúciu rodiny nás vedie k tomu, aby sme uvažovali nad niektorými znakmi, ktoré sú jej vlastné, a ktoré žiaria odleskom prostredia svätého domu Ježiša, Márie a Jozefa, lebo **k tejto rodine patríme**, ako hovoril náš milovaný Otec. Myslel tým centrál Diela a všetky kresťanské domovy.

Pán nás vyvolil k tomu, aby sme v sebe nosili Božiu lásku, radosť zo služby, a osobitne túžili po tom, aby sme sa stretávali s ním medzi stenami domova alebo pracoviska každého z nás. Tam majú každý deň z našich srdc vychádzať mnohé vďačnosti. Nutnosť starať sa o

materiálne detaily a o tie, ktoré sa týkajú nášho prostredia, nášho domova, z lásky k Bohu a k blížnemu, toto utvára autentický, kontemplatívny dialóg. Keď zdokonaľujeme tieto jednotlivé maličkosti, budujeme tým Cirkev, Opus Dei i vlastný domov.

Pozemský život sv. Josemaríu je plný láskyplného vyučovania o tom, že máme stále šíriť sväté ovzdušie nazaretského domu. Prenesme sa do rôznych okamihov životnej odpovede nášho Otca. Boh si prijal, aby sa prvým lekciám kresťanského života, snahy o to, aby mohol s radosťou slúžiť iným, naučil v spoložití so svojimi rodičmi a súrodencami. Práve starý otec a stará mama ho ako prví naučili kresťanskému spôsobu správania sa, ako veľmi dôležitému základu k harmonickému a nenásilnému rozvoju ľudskej a kresťanskej

osobnosti detí, dospelievajúcich a mladých.

Keď mu Boh vnukol Opus Dei, náš Otec vo všetkom vyhovel. Neskôr, v prvej rezidencii v ulici Ferraz, s pomocou niekoľkých málo svojich synov tohto prvého obdobia, pracoval na tom, aby vytvoril radostné rodinné ovzdušie uprostred úplného nedostatku prostriedkov, a sníval o svetovom rozmere Diela s tým istým rodinným podtónom, ktorý máme posilňovať na každom mieste.

Neskôr, počas výstavby centrálného sídla Diela, za podpory dona Álvara, hovoril, že síce tieto múry **vyzerajú ako z kameňa, ale sú z lásky**, pretože také početné boli modlitby, obete, práce a záujem o dobré dokončenie týchto budov, tiež s myšlienkou na ľudí, ktorí mali prísť v budúcich rokoch. Jeho príklad a slová na túto tému boli tou najlepšou

školou pre všetkých, obzvlášť pre ženy z Diela, ktoré sa, postupom času, venovali administrácii centier.

Náš Otec poukazoval na veľký spoločenský význam domácich prác, ktoré majú značný presah pre apoštolskú prácu Opus Dei. **Všetky naše apoštoláty by šli ku dnu, keby tieto moje dcéry nevykonávali administráciu spôsobom tak vedeckým, s takým nadprirodzeným zmyslom, s takou radosťou, s takým zápalom umelcov, ktorí vedia, že slúžia Bohu, a že Boh na nich hľadá nadšený, do nich zamilovaný [1].** Naša vďačnosť smeruje tiež k Babičke a Tete Carmen, veď ich spolupráca bola rozhodujúca pri pomoci prvým ženám z Opus Dei. Odtiaľ sa ako iskra, ktorá zapáli všetko, rozšíril tento spôsob do tisícov a tisícov domovov na piatich kontinentoch.

Odvážim sa tvrdiť, že z veľkej časti tá smutná kríza, ktorou dnes spoločnosť trpí, má svoje korene v zanedbávaní domova. Ak sa budú otec, mama a deti s väčšou pozornosťou starať o domov, s radosťou prijímať zodpovednosť za rôzne činnosti, o to viac vzrastie ľudská úroveň, bude sa šíriť úprimná láska, ktorú nám Kristus prišiel priniesť, a vyvarovali by sme sa mnohým príčinám konfliktov.

Nikto sa nemá považovať za vyňatého z tejto spolupráce, táto úloha pripadá všetkým. Otcovia rodín, aj keď majú mnoho pracovných povinností, majú na seba brať zodpovednosť aj za túto záležitosť, ktorá je pre ich blízkych takou veľkou oporou. ***Nech nezabúdajú*** –napísal sv. Josemaría–, ***že tajomstvo manželského šťastia spočíva v každodennosti, nie v snoch. Je v nachádzaní skrytej radosti z príchodu domov; v***

láskyplnom zaobchádzaní s deťmi; v každodennej práci, na ktorej sa podieľa celá rodina; v dobrej nálade zoči-voči ťažkostiam, ktorým treba čeliť so športovým duchom; vo využívaní všetkého pokroku, ktorý nám civilizácia prináša pre vytvorenie príjemného domova, jednoduchšieho života, účinnejšej formácie.[2]

Synovia a dcéry, tak ako postupne rastú, majú tiež brať vážne svoju službu v domácnosti. Týmto spôsobom **sa učia brať na seba starosť o rodinu, dozrievajú v zdieľaní svojich obetí, rastú v doceňovaní svojich darov.**[3] Na druhej strane **bratstvo v rodine zažiarí obzvlášť vtedy, keď si všimneme starostlivosť, trpezlivosť a lásku, s ktorou sú zahrňovaní najslabší braček či sestrička, tí, ktorí sú nemocní, alebo zdravotne postihnutí. Súrodencov, ktorí sa takto svojim bratom a sestrám**

venujú, je na celom svete veľmi veľa, ale možno si dostatočne nevážime ich veľkorysosť.[4]

Nemôžeme sa nezmieniť o tom, že Bohu vzdávam vďaky za starostlivosť, s ktorou sa moje dcéry a moji synovia starajú o chorých. Je na každom, aby dokázal pretvárať na modlitbu materiálne detaily, ktoré už potom nie sú len materiálne. Byť s Ježišom, vidieť Ježiša v ľuďoch, v trpiacich, to sa musí stať postupne „prirodzeným“, so silným prepojením – ako hovoril náš Otec – toho, čo je nadprirodzené, s tým, čo je prirodzené, jednotou života.

Nepovoľme v každodennej túžbe vidieť v každom centre, v každej domácnosti, predĺženie nazaretského domova, pomoc a oporu tisícov a miliónov duší, a to aj vtedy, keď sme už unavení. Možno nás môže mylne napadnúť myšlienka: stále to isté,

Pane...A predsa to nie je to isté. Je to síce to, čo vždy, ale s väčšou láskou.

Dôverujme Pánovi: Ježišu, bez teba nemôžeme ani nechceme tráviť svoje dni; nič nám nie je vzdialenejšie ako neceniť si tvojich tridsať rokov v Nazarete; ako aj prácu nášho Otca, ktorý zaviedol administráciu v prvej rezidencii; musí nás poháňať túžba prikladať nadprirodzený i ľudský význam tejto činnosti a každej z úloh, z ktorých sa skladá.

Dobro, ktoré môžeme odovzdávať ľuďom i tým, čo zdanlivo vyzerá ako nedôležité, je veľmi veľké. Poprvé preto, že každú jednu hodinu sa Pán nachádza veľmi blízko: ide s nami a my máme ísť s ním. A okrem toho nezabúdajme, že dokonalosť, s ktorou plníme povinnosti všedných služieb, ovplyvňuje Cirkev a Dielo, teraz i do budúcnosti, prostredníctvom spoločenstva svätých.

Prenášajme sa s radosťou a často do Nazareta, na miesto, kde prebývali Ježiš, Mária a Jozef. Uprostred tých stien, v priateľstve s ľuďmi toho kraja, v rozhovoroch,...silné puto spájalo nebo a zem; to isté máme vytvárať tam kde bývame a pracujeme. Všetko nás má pobádať k intenzívnemu dialógu s Pánom a k spolupráci na tom – prostredníctvom každej činnosti –, aby ostatní ľudia cestou obyčajného života kráčali s radosťou a pokojom.

Nie je málo tých, ktorí keď sledujú prácu administrácie, alebo pokoj, ktorý obvykle panuje v domovoch veriacich z Diela, si myslí, a tak to aj hovoria: tu je Boh. Niet nič skutočnejšieho. Uchovávajme si stále bdelé vedomie, že Boh počíta s našou obnovenou zodpovednosťou, a to aj vo chvíľach, keď sme trochu unavení, alebo dokonca vyčerpaní. Vtedy znovu povedzme: Pane, obetujem ti

túto únavu, pretože sa chcem viac opierať o teba a lepšie slúžiť druhým.

Ježiš, Mária a Jozef, dokázali využiť svoje rozličné činnosti, i tie najdrobnejšie, pre lásku, ktorá prinášala príjemnú, radostnú chuť domova do toho úbohého príbytku, v ktorom žili. Príbytku chudobného, a predsa bohatého, vďaka intenzite nadprirodzeného a ľudského prínosu ich troch. Tak si máme počínať aj my, so zmyslom pre zodpovednosť, a potom tých dvadsaťštyri hodín dňa, dobre prežitých v prítomnosti Božej, priblíži zem k nebu a prinesie nebo na zem.

Nebudem vám príliš pripomínať ďalšie sviatky v mesiaci jún: Božie Telo, Najsvätejšie Srdce Ježišovo, Nepoškvrnené Srdce Panny Márie,... Pripravte ich dobre, spojení so sv. Josemaríom. Pokračujme v modlitbe za pápeža a jeho spolupracovníkov; blížiaci sa slávnosť svätých Petra a

Pavla nám ponúka vhodnú
príležitosť túto modlitbu zintenzívniť.
A kráčajte pevne spojení s mojimi
úmyslami; ja – s Božou pomocou –
kráčam po vašom boku.

S veľkou radosťou sa teraz vraciam k
uplynulým dňom kňazskej
vysviacky: boli to dni intenzívnej
jednoty a všetci účastníci rôznymi
slovami vyjadrovali jednomyseľne:
*quam bonum et quam iucúndum
habitáre fratres in unum!*[5], teda, aké
úžasné je tvoriť rodinu !

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. júna 2015.

- [1] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 25-V-1974.
- [2] Sv. Josemaría, *Rozhovory s mons. Escrivá de Balaguer*, č. 91.
- [3] Pápež František, Príhovor pri generálnej audienci, 11-II-2015.
- [4] Pápež František, Príhovor pri generálnej audienci, 18-II-2015.
- [5] Žl 132(133), 1.